

BOSNA I HERCEGOVINA
FEDERACIJA BOSNE I HERCEGOVINE
ZENIČKO-DOBOJSKI KANTON
KANTONALNI SUD U ZENICI

Broj: 04 0 U 016111 24 U

Zenica, 24.01.2025. godine

Kantonalni sud u Zenici, sudija Sanela Popović, uz učešće zapisničarke Anite Topić, u upravnom sporu tužitelja P. P., sin J., iz Ž., ..., kojeg zastupa punomoćnik Gordan Stojić, advokat iz Mostara, protiv zaključka broj: UP-I-03-37/1-11984/24 od 11.11.2024. godine, tuženog Federalnog ministarstva za pitanja branitelja i invalida domovinskog rata, u upravnoj stvari obnove postupka u postupku kontrole zakonitosti korištenja prava na ličnu invalidninu, dana 24.01.2025. godine, u nejavnom rješavanju, donio je sljedeću:

PRESUDU

Tužba se odbija kao neosnovana.

Odbija se zahtjev tužitelja za naknadu troškova upravnog spora u iznosu od 280,80 KM kao neosnovan.

Obrazloženje

Osporenim zaključkom, koji je pobliže označen u uvodu presude, odbačen je prijedlog P. (J.) P. iz Ž. za obnovu postupka okončanog rješenjem ovog ministarstva broj: UP-I-03-41-ZKZ-8268/14 od 29.07.2015. godine, donesenog u postupku kontrole zakonitosti korištenja prava na ličnu invalidninu uz obrazloženje da je isti neblagovremen.

Blagovremeno podnesenom tužbom od 11.12.2024. godine, tužitelj pobija zakonitost navedenog zaključka tuženog, navodeći da je rješenjem tuženog broj: UP-I-03-41-ZKZ-8268/14 od 29.07.2015. godine, utvrđeno da tužitelju prestaje svojstvo ratnog vojnog invalida zaključno sa danom 29.07.2015. godine. Tužitelj se poziva na odredbu člana 246. tačka 2. Zakona o upravnom postupku, navodeći da su neistinita utvrđenja vještaka iz nalaza i mišljenja broj: Z-RVI-ZE-897/15 što predstavlja dopušteni razlog i osnov za obnovu postupka shodno odredbi člana 249. stav 3. Zakona o upravnom postupku FBiH, te da je stoga predmetni prijedlog za obnovu postupka blagovremen. Navode da je neistiniti iskaz u nalazu i mišljenju doveo do pogrešno utvrđene činjenice (nalazom i mišljenjem broj: Z-RVI-ZE-897/15 od 29.04.2015. godine je konstatirano da ne postoji invaliditet odnosno da je isti ispod 20 %), a što je samo po sebi rezultiralo donošenjem nezakonitog rješenja kojim je utvrđen prestanak nekad stečenog subjektivnog prava. Ističu da je upravo sporni nalaz Z-RVI-ZE-897/15 od 29.04.2015. godine sastavni dio navedenog rješenja i isti ne samo da pogrešno utvrđuje činjenično stanje, nego čak konstatira da prema postojećoj dokumentaciji u spisu nema suglasnosti sa utvrđenim postotkom invaliditeta PLJK i RLJK nalaza i mišljenja, jer je tobože točka 193b. Liste postotka vojnog invaliditeta pogrešno primijenjena. Tvrdi se navodno da je riječ o oboljenju na čiji nastanak i tok služba u OS nije utjecala, a pri tom se zaboravlja da tužitelj ranije nije bolovao od hemipareze, bolesti klasificirane u točki 193. b-teškog stepena, LPVI-a. Nesporna činjenica je da je tužitelj u oktobru 1996. godine zadobio vertiginozni sindrom i pojavu dvoslika, da je pretrpio moždani udar sa posljedičnom slabošću desno. Već od tada kliničkom slikom dominira narušena funkcija jedne polovine tijela, koju Stranka-tužitelj posjeduje anamnestičke nalaze i

mišljenja kontinuirano za sve ove godine u pogledu hemipareze. U uostalom, uzrok same bolesti je oboljenje u OS-u. Ono što se zapaža jeste paušalnost u radu naprijed navedenih komisija koje uopće taksativno ne navode mnogobrojnu medicinsku dokumentaciju koja se nalazi u spisu i koju je stranka bila donijela i na pregled. Naprosto se sve negira, spomene se samo jedan (početni nalaz), preskoči kompletan sadržaj kasnijih anamnestičkih i bolničkih nalaza te se izvan kontekstualno iskoristi jedan nalaz iz dvijetisućitih godine kako bi prigovorili na navodnom nedostatku kontinuiteta kod liječenja. Također se nastanak hemipareze povezuje sa stanjem prije služenja u OS-u, a što je netočno. Naime, u spisu ne postoji niti jedan dokaz koji bi eventualno sugerirao da je bolest egzistirala i ranije. Jednostavno to nije vidljivo niti iz jednog nalaza i mišljenja koji se nalazi u spisu. Takvo nešto nije vidljivo niti iz medicinskog kartona tužitelja. Navode da je stoga i sam prijedlog za obnovu ispunjavao uvjete da se izuzetno po istom rješava. Dalje se navodi da nedostaci iz navedenog nalaza su očiti prima facie radi se o očitom neistinitom iskazu vještaka, koji iskaz ne odgovara kako objektivnom zdravstvenom stanju tužitelja, jer etiologija nastanka bolesti u ovom slučaju je sasvim razvidna. Navode da posljednja ordinirajuća komisija (komisija koja je postupala u postupku tzv. „kontrola”) nije uopće vršila ocjenu invaliditeta. Stranka se ne može diskriminirati po tom osnovu i stranci se mora omogućiti ocjena. Da bi se pristupilo ocjeni treba utvrditi valjano etiologiju nastanka oboljenja, a ne paušalno iznositi tvrdnje da je bolest ranije egzistirala, a što nije tačno. Kako je članom 246. t. 2. ZUP-a propisano, postupak okončan rješanjem ili zaključkom protiv koga nema redovnog pravnog lijeka u upravnom postupku obnovit će se ako je rješenje doneseno na podlozi neistinitog iskaza vještaka. Stranka ne vidi nikakvu malicioznost u postupanju, ne tvrdi da je nalaz/nalazi sačinjeni u bilo kakvoj namjeri, ali je činjenica da su naprijed navedeni tzv. Z-RVI nalaz neistinitog sadržaja, ističući da nemaju u spisu „Z-RVI-KTN” nalaz. Navode da su ispunjeni uvjeti za obnovu upravnog postupka i nakon proteka petogodišnjeg roka iz člana 249. st. 3. Zakona o upravnom postupku, ukazujući pri tome na komentar ZUP-a dr. P. K. na stranici 353. gdje stoji da je neistinit iskaz, primjerice, negiranje postojanja određene činjenice iako se zna da ona stvarno postoji, a to je upravo učinila posljednja ordinirajuća komisija...U konačnom predlaže da se tužba uvaži, poništi pobijani zaključak i predmet vrati tuženom organu radi odlučivanja o osnovanosti prijedloga za obnovu postupka, potražujući troškove upravnog spora koji se odnose na sastav tužbe u iznosu od 240,00 KM, PDV 17 % u iznosu od 40,80 KM.

U odgovoru na tužbu tuženi je istakao da osporenim zaključkom nije povrijeđen zakon, niti lični interes tužitelja zasnovan na zakonu, te je predloženo da se tužba odbije kao neosnovana. Tuženi organ je na traženje ovog suda dostavio sve spise provedenog upravnog postupka, radi odlučivanja po predmetnoj tužbi.

Ocjenujući zakonitost osporenog akta u granicama zahtjeva iz tužbe i razloga tužbe, u smislu odredbe člana 34. stav 1. Zakona o upravnim sporovima („Službene novine Federacije BiH“, broj: 9/05), ovaj sud je u postupku nejavnog rješavanja odlučio kao u izreci ove presude, iz sljedećih razloga:

Tužba nije osnovana.

Iz stanja upravnog spisa i obrazloženja osporenog zaključka proizilazi da je tužitelj dana 16.10.2024. godine podnio prijedlog za obnovu postupka broj: 05-26-13-431/20-4 okončanog rješanjem tuženog broj: UP-1-03-41-ZKZ-8268/14 od 29.07.2015. godine, kojim je ukinuto rješenje Ministarstva za boračka pitanja Zeničko-dobojskog kantona, broj: R13-41-25043/05 od 03.11.2005. godine i upravna stvar riješena na način da imenovanom prestaje svojstvo ratnog vojnog invalida i pravo na ličnu invalidninu zaključno sa 29.07.2015. godine.. jer je u postupku kontrole zakonitosti korištenja prava na ličnu invalidninu pribavljen nalaz i mišljenje

Ljekarske komisije za medicinsko vještačenje zdravstvenog stanja u Zenici, broj: Z-RVIZE-897/15 od 29.04.2015. godine kojim je komisija utvrdila procenat invaliditeta 0%. U prijedlogu za obnovu postupku se navodi da se isti podnosi na osnovu odredbe člana 246. stav 1. tačka 2. Zakona o upravnom postupku, navodeći da liječnička komisija za medicinsko vještačenje lica obuhvaćenih Zakonom o pravima branitelja i članova njihovih obitelji, čiji je nalaz i mišljenje Z-RVI-ZE-897/15 sastavni dio navedenog rješenja, ne samo pogrešno utvrdila činjenično stanje, već konstatira da prema postojećoj dokumentaciji u spisu nisu saglasni sa utvrđenim postotkom invaliditeta PLJK i RLJK nalaza i mišljenja jer je tačka 193b Liste postotka vojnog invaliditeta pogrešno primijenjena, tvrdeći da je riječ o oboljenju na čiji nastanak i tok služba u OS nije utjecala, a da se pri tome zaboravlja da strana ranije nije bolovala od hemipareze, bolesti klasificirane u tački 193 b-teškog stepena LPVI-a. Navodi da sam prijedlog za obnovu ispunjava uvjete da se izuzetno po istom rješava. Stranka se poziva na odredbu člana 246. stav 1.tačka 2. Zakona o upravnom postupku da postupak okončan rješenjem ili zaključkom protiv koga nema redovnog pravnog lijeka u upravnom postupku obnovit će se ako je rješenje doneseno na podlozi lažne isprave ili lažnog iskaza svjedoka ili vještaka, navodeći da stranka ne vidi nikakvu malicioznost u postupanju, ne tvrdi da je nalaz/nalazi sačinjeni u bilo kakvoj namjeri, ali da je činjenica da su naprijed navedeni Z-RVI nalazi neistinitog sadržaja. U postupku koji je prethodio donošenju pobijanog zaključka tuženi organ je utvrdio da je dana 16.10.2024. godine imenovani putem punomoćnika Stojić Gordana, advokata iz Mostara, tuženom organu podnio prijedlog za obnovu postupka okončanog navedenim rješenjem ovog ministarstva; da su razmatrajući prijedlog za obnovu postupka, utvrdili da navedeni prijedlog podnosioca prijedloga za obnovu nije blagovremen; da je prema dokazu u spisu predmeta-dostavnici, utvrđeno da je rješenje ovog ministarstva broj: UP-I-03-41-ZKZ-8268/14 od 29.07.2015. godine lično zaprimio P. (J.) P. dana 01.09.2015. godine, te da je isti podnesen po isteku zakonski propisanog roka od 30 dana u smislu člana 249. stav 1. tačka 5. Zakona o upravnom postupku, zbog čega je isti neblagovremen. Dalje je utvrđeno da je prijedlog za obnovu postupka podnesen dana 16.10.2024. godine, dakle po isteku zakonski propisanog roka od pet godina u smislu člana 249. stav. 5. Zakona o upravnom postupku, pa je shodno svemu gore navedenom odlučeno kao u dispozitivu ovog zaključka.

Suprotno navodima u tužbi tuženi organ je pravilno i potpuno utvrdio činjenično stanje i na njega pravilno primijenio odredbe Zakona o upravnom postupku, donoseći osporeni zaključak.

Odredbom člana 246. Zakona o upravnom postupku propisano je da postupak okončan rješenjem ili zaključkom protiv koga nema redovnog pravnog lijeka u upravnom postupku (konačno u upravnom postupku) obnovit će se: 1) ako se sazna za nove činjenice, ili se utvrdi ili stekne mogućnost da se upotrijebe novi dokazi koji bi, sami ili u vezi s već izvedenim i upotrijebljenim dokazima, mogli dovesti do drugačijeg rješenja da su te činjenice, odnosno dokazi bili izneseni ili upotrijebljeni u ranijem postupku; 2) ako je rješenje doneseno na osnovu lažne isprave ili lažnog iskaza svjedoka ili vještaka, ili ako je došlo kao posljedica nekog djela kažnjivog po kaznenom zakonu; 3) ako se rješenje temelji na presudi donesenoj u kaznenom postupku ili u postupku o privrednom prestupu, a ta presuda je pravomoćno ukinuta; 5) ako se rješenje organa koji je vodio postupak temelji na nekom prethodnom pitanju, a nadležni organ je to pitanje kasnije riješio u bitnim tačkama drugačije.

Odredbom člana 249. stav 3. Zakona o upravnom postupku propisano je da nakon proteka roka od pet godina od dostavljanja konačnog rješenja stranci obnova se ne može tražiti niti se može pokrenuti po službenoj dužnosti.

Odredbom člana 249. stav 4. Zakona o upravnom postupku propisano je da iznimno, i poslije roka od pet godina obnova se može tražiti odnosno pokrenuti samo iz razloga navedenih u članu 246. tač. 2., 3. i 5. ovog zakona.

Prema obrazloženju pobijanog zaključka tuženog proizilazi da je tužitelj putem punomoćnika podnio tuženom dana 16.10.2024.godine prijedlog za obnovu postupka okončanog rješenjem ministarstva broj UP-I-03-41-ZKZ-8268/14 od 29.07.2015. godine, donesenog u postupku kontrole zakonitosti korištenja prava na ličnu invalidninu kojim je ukinuto rješenje Ministarstva za boračka pitanja Zeničko-dobojskog kantona, broj: R13-41-25043/05 od 03.11.2005. godine i upravna stvar riješena na način da imenovanom prestaje svojstvo ratnog vojnog invalida i pravo na ličnu invalidninu zaključno sa 29.07.2015. godine.. jer je u postupku kontrole zakonitosti korištenja prava na ličnu invalidninu pribavljen nalaz i mišljenje Ljekarske komisije za medicinsko vještačenje zdravstvenog stanja u Zenici, broj: Z-RVIZE-897/15 od 29.04.2015. godine kojim je komisija utvrdila procenat invaliditeta 0%; da je rješenje tuženog broj: UP-I-03-41-ZKZ-8268/14 od 29.07.2015. godine lično zaprimio P. (J.) P. dana 01.09.2015. godine, a što proizilazi iz povratnice koja je sastavni dio upravnog spisa, te kako je prijedlog za obnovu postupka podnesen 16.10.2024.godine, tuženi organ zaključuje da je protekao rok propisan članom 249. stav 3. Zakona o upravnom postupku, rok od 5 (pet) godina od dostavljanja konačnog rješenja stranci donoseći osporeni zaključak kojim se prijedlog za obnovu postupka odbacuje kao neblagovremen.

Odredbom člana 98. stav 2. Zakona o upravnom postupku propisano je da kad je rok određen po danima, dan u koji je dostavljanje ili priopćenje izvršeno, odnosno u koji pada događaj od koga treba računati trajanje roka, ne uračunava se u rok, već se za početak roka uzima prvi naredni dan. Rok koji je određen po mjesecima, odnosno po godinama završava se istekom onog dana, mjeseca, odnosno godine, koji po svom broju odgovara danu kad je dostavljanje ili priopćenje izvršeno, odnosno danu u koji pada događaj od koga se računa trajanje roka. Ako nema tog dana u posljednjem mjesecu, rok ističe posljednjeg dana tog mjeseca.

Iz podataka spisa predmeta proizilazi da je tužitelj drugostepeno rješenje, broj: UP-I-03-41-ZKZ-8268/14 od 29.07.2015. godine lično zaprimio P. (J.) P. dana 01.09.2015. godine, što proizilazi iz povratnice u spisu predmeta, te da je prijedlog za obnovu postupka podnio dana 16.10.2024. godine (što tužitelj ne spori), što znači po proteku roka od 5 godina, iz kojih razloga je tuženi ispravno postupio kada je odbacio prijedlog za obnovu postupka kao neblagovremen.

Kao razlog za obnovu postupka, u tužbi, a i prijedlogu za obnovu postupka tužitelj ističe lažni iskaz svjedoka ili vještaka, odnosno da su neistinita utvrđenja vještaka iz nalaza i mišljenja broj: Z-RVI-ZE-897/15, u smislu odredbe člana 246. tačka 2. Zakona o upravnom postupku, što se, po pravilu, utvrđuje u krivičnom postupku, iz kojih razloga ovaj sud smatra neosnovanim navod tužitelja da je u konkretnom slučaju trebalo primijeniti odredbu člana 249. stav 4. Zakona o upravnom postupku, odnosno da se i poslije roka od 5 (pet) godina obnova može u konkretnom slučaju zahtijevati. Ostali navodi iz tužbe, odnose se na pogrešno i nepotpuno utvrđeno činjenično stanje u postupku čija se obnova traži, a što ne može biti razlog za obnovu postupka.

Na osnovu izloženog, ovaj sud je utvrdio da je osporeni zaključak tuženog organa donesen u zakonito provedenom upravnom postupku, te da je zasnovan na iznesenom potpuno i pravilno utvrđenom činjeničnom stanju, kao i pravilnoj primjeni citiranih odredbi Zakona o

upravnom postupku, zbog čega se u tužbi neosnovano ističe da je osporenim aktom tuženog organa povrijeđen zakon na štetu tužitelja.

Zbog svega navedenog tužba tužitelja je u cijelosti neosnovana, pa je primjenom odredbe člana 28. stav 1. i 36. stav 2. Zakona o upravnim sporovima istu valjalo odbiti, jer nije došlo do povrede zakona na štetu tužitelja. Kako tužitelj nije uspio u upravnom sporu, to je primjenom odredbe člana 386. stav 1. Zakona o parničnom postupku u vezi sa članom 55. Zakona o upravnim sporovima, sud odbio zahtjev tužitelja za naknadu troškova postupka.

Zapisničarka
Anita Topić

Sudija
Sanela Popović